

strany jest založen na mimosoudní výpovědi. Aby mimosoudní výpověď mohla nabýti účinku soudní výpovědi, musí býti podle § 565 c. ř. s. prokázána listinami, které co do průvodní moci nezavdávají podnět k pochybnosti. Jen za tohoto předpokladu jest mimosoudní výpověď exekučním titulem podle § 1 čís. 18 ex. ř. Tomuto požadavku navrhovatelka nevyhověla. K exekučnímu návrhu, jímž se domáhá nuceného vyklizení místnosti, byl připojen opis dopisu adresovaného na povinnou stranu, jímž se jí dává výpověď, avšak nepodepsaného, a poštovní receptis s adresou povinného. Soukromé listiny, k nimž náleží dopis, jehož opis byl k žádosti přiložen, podávají, pokud jsou podepsány vydatelem neb opatřeny jejich soudně nebo notářsky ověřeným znamením ruky, úplný důkaz o tom, že prohlášení v nich obsažená pocházejí od vydatelů (§ 294 c. ř. s.). Jelikož na předložené listině není podpis vydatelky, jest za to míti, že ani prvopis dopisu, jehož opisem tato listina podle tvrzení navrhovatelky jest, není vydatelem podepsán. Opírá se tedy exekuční návrh o dopis anonyma, o výpověď nikým podepsanou, kterážto listina nemůže míti průvodní moc v uvedených zákonných ustanoveních předpokládanou a netvoří proto exekuční titul. Pro tento nedostatek nebylo lze exekuci povolit.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že opis soukromé listiny (mimosoudní výpovědi z bytu), z kterého není patrné, kdo jest vydatelem prvopisu listiny, není po rozumu § 565 třetí odstavec a § 294 c. ř. s. plným důkazem o tom, že prohlášení, obsažené v opisu listiny, pochází od osoby předloživší opis. Pouhým, třeba i pravděpodobným dohadem, že jen manipulačním omylem při vyhotovení opisu na psacím stroji byl v opisu vynechán podpis navrhovatelky, nemůže se soud exekuci povolující vzhledem k předpisu § 7 ex. ř. spokojiti. Podle §§ 84 a 85 c. ř. s. a § 78 ex. ř. nebylo lze postupovati, ježto se tyto předpisy netýkají toho, by byly odstraňovány chyby v předložených listinných dokladech. To nejsou jen formální vady podání po rozumu § 84 c. ř. s. Posléze stěžovatelka uvádí, že se povinná strana vzdala podle ujednání při výkonu exekuce meritorně opravných prostředků. Ale podle zprávy, při výkonu exekuce soudním orgánem sepsané a stranami podepsané, žádala povinná strana jen odklad exekuce na čtvrt roku s tím, že do té doby doufá nalézt si náhradní byt, a dodala, že má manželku a otce nemocného, a vymáhající věřitelka souhlasila s návrhem na odklad exekuce. V oné motivované žádosti povinné strany nelze však shledati její prohlášení, že se vzdává opravného prostředku proti povolení exekuce.

Čís. 10919.

I směnečný závazek může býti zajištěn zástavou a lze ho uplatnit pod exekucí na zástavu.

Zaplacením vyrovnací kvoty sice zaniká osobní závazek, ale, pokud jest pojištěn zástavou, trvá pro tuto zástavu dluh dále a oddělný věřitel, i směnečný, může žalovati za účelem uplatnění oddělného práva celý dluh, omezí-li se na jeho dobývání ze zástavy.

(Rozh. ze dne 3. července 1931, Rv I 905/31.)

Žalovaný Jan R. přijal dne 30. června 1929 a 30. září 1929 dvě směnky na 15.000 Kč a 15.000 Kč a dal k zajištění této směneční pohledávky žalobci do zástavy různé skvosty. V čase přijetí směnek až do 1. srpna 1930 byl žalovaný veřejným společníkem firmy R., o jejímž jmění bylo po odevzdání skvostů do zástavy, dne 4. prosince 1929, zahájeno vyrovnací řízení, v němž žalobcova pohledávka byla přihlášena. Vyrovnání bylo věřiteli přijato dne 6. května 1930, potvrzeno a vyrovnací řízení dnem 13. června 1930 ukončeno. Podle obsahu vyrovnání, jež se vztahovalo i na pohledávku žalobce, co do schodku pohledávky nekrytého oddělným právem smluvním na skvostech, měla firma R. zaplatiti věřitelům 53% vyrovnací kvotu ve splátkách. Směnečným platebním příkazem bylo žalovanému uloženo, by zaplatil žalobci zbytek pohledávky 19.100 Kč pod exekuci na skvosty dané do zástavy. Žalovaný namítl, že zbytek pohledávek není jako veřejný společník vyrovnávší se firmy R. povinen zaplatiti plně, nýbrž jen vyrovnací kvotou. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Pro spor jest rozhodné, zda žalovaný jako příjemce směnek jest povinen zbytek pohledávek žalobce 19.100 Kč zaplatiti plně, nehledíc k vyrovnání firmy, či jen vyrovnací kvotu podle obsahu vyrovnání firmy. Obě směnky podepsal a přijal žalovaný, jehož závazek soudním vyrovnáním firmy R. pomínul jen jako veřejného společníka této firmy, pokud plyne z ustanovení čl. 112 a 146 obch. zákona se zřetelem k § 60 druhý odstavec vyr. ř., podle něhož účinky vyrovnání se společností prospívají i společníkům, pokud ve vyrovnání nebylo nic jiného stanoveno. Vyrovnání se společností netýká se však samostatného jeho závazku založeného jeho podpisem jako příjemce směnky (§ 48 vyr. říz.), žalovaný ani netvrdí, že se žalobce svého práva z tohoto podpisu výslovně vzdal, tvrdí, že jde o obchodní dluh firmy, nikoliv o jeho osobní dluh. Stav jest ten, že žalobce jako osobní věřitel má nárok na vyrovnací kvotu proti firmě R., pro niž se zápůjčka stala, a zároveň má nárok na oddělené uspokojení z věcí daných do zástavy k zajištění pohledávky (§§ 11 (1), 48, 49 k. ř. a §§ 11 (1) a 46 (1) vyr. říz., a čl. 311 obch. zák.), kterýž není vyrovnáním dotčen, a na základě tohoto oddělného práva může dosíci uspokojení většího než pouhý osobní věřitel firmy i plnými 100% i přes vyrovnání firmy, a má též osobní pohledávku ze směnek proti žalovanému jako příjemci směnky, jenž ručí za směnečný dluh osobně. Posoudil proto prvý soud věc po stránce právní správně, neboť zjištěnými skutečnostmi je bezvadně doložen jeho právní názor, že žalobce jest oprávněn na žalovaném, ze směnky osobně zavázaném, domáhati se zaplacení směnečného dluhu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle § 60 druhý odstavec vyr. ř. jsou právní účinky vyrovnání na prospěch každému společníku veřejné společnosti proti věřiteli společnosti, není-li ve vyrovnání ustanoveno jinak. O směnkách ustanoveno bylo ve vyrovnání firmy R. v bodě 4. toto: »Směnky, z nichž mimo vyrovnávající se firmu a její dva veřejné společníky Jana a Vincence R-a jako příjemce jsou zavázány ještě jiné osoby jako akceptanti, vydatelé, indosanti nebo jinak směnečně, nevrátí se po zaplacení kvoty, nýbrž poznamená se na nich, že pohledávka z akceptu nebo žira proti firmě R. a jejím dvěma veřejným společníkům jest úplně zaplacená. Směnky, na nichž firma R. a její veřejní společníci nejsou akceptanty, nýbrž vydатели nebo žiranty, zůstanou sice v rukou věřitele, ale odepíše se částka zaplacené kvoty a podpis firmy a veřejných společníků se škrtně.« Tato ustanovení vyrovnání jdou dále nežli § 60 (2) vyr. ř. Zákon má v § 60 (2) vyr. ř. na mysli závazky veřejných společníků jako takových, t. j. pokud ručí za závazky společnosti, nikoli tedy závazky, jež společníci převzali samostatně, nikoli z důvodu zákonné záruky za dluhy společnosti. Vyrovnání firmy R-ovy nerozeznává však závazky společníků jako takových za dluhy společnosti a jejich samostatné závazky, a bez takového rozlišení stanoví, že zaplacením kvoty zaniká i závazek společnosti i jejich společníků ze směnky. Bylo by po případě věci výkladu vyrovnání, zda ono ustanovení bylo zamýšleno jen jako důsledek a provedení zásady § 60 (2) vyr. ř., či zda mělo mít v zápětí i zánik samostatných závazků ze směnek podepsaných veřejnými společníky. Ale touto otázkou není potřeba se zabývat a také není třeba řešiti otázku účinnosti zmíněných ustanovení vyrovnání pro samostatné závazky veřejných společníků, které vlastně nespádají do vyrovnání společnosti a na něž se také po zákonu nevztahují účinky vyrovnání společnosti, ježto jednak žalobní nárok se opírá o směnečný závazek jen žalovaného a není tvrzeno ani zjištěno, že šlo o směnku podepsanou firmou, jednak žalobní nárok jest i jinak opodstatněn. Proto také nemá význam, uvádí-li odvolací soud, že se vyrovnání společnosti netýká samostatného závazku žalovaného a v rozporu s tím zase uvádí, že žalobní pohledávka jest přihlášena k vyrovnání a jest shodná se žalobní pohledávkou. Žalobou uplatňuje žalobce oddělné právo podle § 11 vyr. ř., ježto žádá uspokojení své pohledávky jen ze zástavy, navrhuje odsouzení žalovaného k zaplacení pod exekucí na zastavené předměty. Toto právo na oddělné uspokojení není vyrovnáním dotčeno (§ 46 vyr. ř.). Lze přisvědčiti dovolateli, že právo na oddělené uspokojení jest právem odlišným od pouhého osobního závazku ze směnky, ovšem jen pokud se týká účinku vyrovnání. Jinak i věřitel krytý zástavou zůstává věřitelem osobním, ale slevu vyrovnací nelze namítnouti potud, pokud žádá její uspokojení jako důsledek práva oddělného, ze zástavy. Zákon nevylučuje, by směnečný závazek nebyl pojištěn zástavou. Zástavou může býti zajištěna i pohledávka směnečná (§§ 447, 449 obč. zák.). Zaplacením kvoty sice zaniká osobní závazek, ale, pokud jest zajištěn zástavou, trvá po tuto zástavu

dluh dále, a oddělný věřitel, i směnečný, může žalovati za účelem uplatnění oddělného práva celý dluh, omezí-li se na dobývání jeho ze zástavy. Zákon nebrání, aby nebyl uplatněn dluh směnečný pod exekucí na zástavu a nepřikazuje, že směnečný dluh k vůli realizaci zástavy by nemohl býti žalován a muselo býti žalováno z případného obecnoprávního důvodu a nevylučuje také, že by žaloba směneční nemohla býti omezena co do exekuce na zástavu, tedy, by byl uplatněn směnečný nárok jen jako nárok oddělný, pokud jest kryt zástavou (srv. nář. 3420 sb. n. s.). Věřitel oddělný může uplatniti buď své právo zástavní žalobou zástavní a domáhati se trpění, by jeho pohledávka byla uspokojena ze zástavy, ale může také uplatniti i směnečný dluh, omeziv exekuci na zástavu již v žalobním žádání. Výsledek jest týž a není důvodu, by směnečnému věřiteli byla odpírána výhoda směnečného řízení, když se chce kryti jen ze zástavy a uplatniti jen své oddělné právo. S tím není v rozporu nálezný č. 3852 sb. n. s., ježto tam byla předmětem rozhodování otázka jiná. Žalobce tedy právem žaloval směnečný dluh, omeziv exekuci na zástavu a dovolání nebylo proto vyhověno.

Čís. 10920.

Vzdají-li se strany ústního odvolacího líčení, nepadají tím uplatněné odvolací důvody až na otázku právního posouzení věci. Byl-li uplatněn odvolací důvod nesprávného ocenění důkazů a uzná-li odvolací soud, že jest nutné, by se odchýlil od skutkových zjištění soudu první stolice neb aby sám je doplnil provedením dalších důkazů, jest na něm, by nařídil ústní odvolací jednání.

(Rozh. ze dne 3. července 1931, Rv I 1195/31.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání žalovaných a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Obě strany vzdaly se ústního odvolacího líčení. Proto odpadají uplatněné odvolací důvody nesprávného hodnocení průvodů a o to se opírající rozporu se spisy, neboť bez opakování důkazů provedených v první stolici, na nichž spočívají zjištění prvního soudu, nemůže se ani odvolací soud odchýliti od zjištění prvního soudu. Zbývá jen odvolací důvod nesprávného právního posouzení.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by po případném odvolacím líčení znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud míní, že, vzdaly-li se strany podle § 492 c. ř. s. ústního odvolacího líčení, nelze přihlížeti k uplatňovaným odvolacím důvodům nesprávného ocenění důkazů a rozporu se spisy, nýbrž že se odvolací soud smí obírat jen odvolacím důvodem nesprávného posouzení věci